

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון י"ד אייר תשפ"ב | דף היומי בבלי: יבמות סט | דף הכולל: כתובות יא.

דף היומי בהלכה: מסימן כ"ה סעיף י' עד אמצע סעיף י"א "יש מי שכתב".

מוסר: חפץ חיים - כלל א' אות ח' עד אות י'.

קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבטחון פרק ג' 'וכיוון שהתברר חיוב הגלגול' עד פרק ד' 'ואם יבוא לו טרפו'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

המשגיח זצ"ל שאל אותנו: "אתם רוצים לראות את הזיקוקים?" | מצה בפסח שני: בלילה, ביום, או בכלל לא? | הישיש מראשון מציון שביקש להיטמן עם שלושה אישורי העברה בנקאית | 2401

הסיפור היומי

"ביום שלישי בשעת בוקר מוקדמת, דופק ר' לייב על פתח ביתי דפיקות חזקות. הוא נכנס כשכולו נרגש ונסער ובישר לי בצהלה: ברוך ה', הבעיה נפתרה..."

הישיש מראשון מציון שביקש להניח בקברו שלושה אישורי העברה בנקאית

לעשות? כאשר סיים את סיפורו פרץ בבכי מר והתחנן, רבי עזור לי לצאת מן הסבך הזה, הדבר בנפשי!

שאלתי: האם ידוע לך אם אותו יהודי חי? אם יש לו יורשים? השיב: לפי השמועות הוא נפטר מזמן, אך לפני עשר שנים ראיתי את בנו, יותר מזה איני יודע. יש לי שתי בנות ברוסיה שהן בנות שבעים, פניתי אליהן שתשדלנה לחפש עקבותיו של יהודי זה, אך הן לא עשו מאומה.

אמרתי לו: מה אני יכול לעזור לך?... והוא בכה ביתר שאת ואמר: רבי, אתה הרב בעיר כאן, וכפי שידוע מה שהרב העיר פוסק כך מתקבל בשמים. כל מה שתטיל עלי אעשה, ובלבד שאקבל ממך פסק בכתב שיצאתי ידי חובתי, והנני זכאי ופטור מכל, ועם פסק דין זה אבוא לבית דין של מעלה.

הדברים הללו הדהימו אותי, אמרתי לו שעלי לחשוב ולהתייעץ עם תלמידי חכמים. כולם טענו כי קשה לזכותו לגמרי ולפטורו מכל וכל. החלטתי לצרף את רבני העיר שנשב כבית דין ונחליט בס"ד מה ניתן לעשות. הזמנתי אותו לבוא ליום רביעי בעוד עשרה ימים. ככל שהתקרב אותו יום חשתי מועקה קשה, מפני שצפיתי

מעשה נפלא סיפר רבי שמואל טרוביץ זצ"ל רב בעיר 'ראשון לציון' (הובא בספר "מעדני שמואל"):

יהודי קשיש מעל גיל תשעים בשם ר' לייב, ניגש אלי וכה סיפר לי: גדלתי ברוסיה ללא תורה ומצוות ובחסדי ה' חזרתי בתשובה. אך דבר אחד מעיק עלי שנים רבות: ברוסיה של אותם ימים, לפני 60 שנה, כשהפרנסה היתה בקושי והמיסים הוטלו ללא רחם, אני ואחי ועוד חברים הקמנו אגודה שהייתה פטורה ממיסים ועסקנו בממכר עורות בעסק "שחור".

אחי כראש האגודה פיטר את אחד העובדים שלא עמד במשימות שלנו, והלה החליט לנקום בנו - והלשין לנ.ק.ו.ד. אחי, כנקמה, ערך מכתב הלשנה לנ.ק.ו.ד על הנ"ל שעבר עבירה כלכלית בעבר. את המכתב שלחתי אני בדואר. הנ"ל נעצר מיד ונענש באופן חמור במיוחד בנזק כספי גדול.

כשחזרתי בתשובה - נזכרתי במעשה חמור זה ששימשתי בו כשליח, והרי זה על פי ההלכה "מוסר" (מלשין), ועתה, בהגיעי לגיל זקנה ושיבה וקיצו קרב, נשארתי שקוע בחטא שבין אדם לחבירו, שאין תשובה מועלת עד ששייב את הגזילה, ומה בידי

שלא ימצא פתרון מעשי.

ביום שלישי בשעת בוקר מוקדמת, דופק ר' לייב על פתח ביתי דפיקות חזקות, הוא נכנס כשכולו נרגש ונסער ומבשר לי בצהלה: ב"ה הבעיה נפתרה...

לאחר שישב ונרגע קצת, סיפר, שבימים האחרונים חלה והלך לרופא, ומאחר והקדים ישב בחוץ והמתין בתחנת אוטובוסים ליד קופת החולים. היה שם יהודי מבוגר שניכר עליו שעלה מחבר העמים. "אותו יהודי התחיל לגלגל עמי שיחה, והתברר שהוא מאותה העירה שבה היה גר אותו יהודי שאני מחפש כל כך. לשאלתי אם הוא מכירו, השיב: 'בוודאי, הוא חמי ואני חתנו!' חזרתי ושאלתי אותו: היכן אתה גר? השיב לי: 'כאן בראשל"צ בשיכון הרוסים'..."

ר' לייב נדהם לשמוע שאכן מבוקשו נמצא. הוא סיפר לו את אשר קרה, והלה הזמינו לביתו. כשהגיע לביתו וסיפר את כל הסיפור, קמה אשתו ואמרה שהיא זוכרת היטב את הסיפור, כיצד אנשי הנ.ק.ו.ד פשטו לפתע על הבית. היא גם זכרה את סכום הכסף שהם לקחו ועוד פרטים שונים שלא היו ידועים לר' לייב. הוא היה מאושר ונרגש. "זיכו אותי מהשמים באופן פלאי למצוא

את המשפחה שכה חיפשת".

אמרתי לו: עתה צריך לברר בדיוק מי הם יוצאי חלציו, שלהם משפט הירושה. אחרי דרישה וחקירה התברר שישנם שלשה נכדים ברוסיה שהם היורשים על פי דין תורה. ואז נזכר ר' לייב שכאשר עזב את רוסיה, היתה לו תכנית חסכון בבנק שהכילה סכום זהה לסכום הנזק שנגרם על ידי ההלשנה. את הכסף לא ניתן היה להוציא לארץ, אך קיימת אפשרות להעביר את הכסף מהבנק לתושבי רוסיה, אמרתי לו שאת סכום הכסף הנשאר בבנק יעביר לשלושת היורשים, והם יאשרו שקיבלו את הכסף בקבלה כתובה, וכך עשה.

כעבור זמן מה הגיעו שלש קבלות שביחד היוו תשלום על כל החוב. לאחר שהקבלות הגיעו, בא אלי ר' לייב כשכולו קורן מאושר, וביקש: המתחיל במצווה אומרים לו גמור, כאשר יגיע זמני ללכת מהעולם תניח בקברי את הקבלות האלו, וזה ישמש לי מסמך לפני בי"ד של מעלה.

וכך היה. לאחר זמן קצר מפטירתו הופיע אלי בחלום כשהוא שמח, ואמר: בשמים זיכוני בענין ההוא ויצאתי נקי וטהור...

(אוצרות התורה, הובא בגיליון 'שבת אורה')

הסיפור היומי

המידע שר' יוסף דיאמנט הביא עמו מהעיר ריישא, היה שווה מיליונים. הוא לא מיהר לשחרר אותו, אך בסופו של דבר גילה זאת - ותהום כל העיירה...

שתי האחיות שרבו על "העגילים של אמא", ומה שהתברר לבסוף | מעשה אמיתי שאירע בעיירה גליציאנית, המספק נקודה חשובה להתבוננות גם לימינו

של עכו"ם. בסופו של דבר הוחלט על הליך שנקרא זבל"א. כלומר: "זה בורר לו אחד", כל צד בוחר דיין או חכם שייצג אותו, ואח"כ בוחרים דיין מוסכם כשלישי בהרכב. את האחות המוחזקת בעגילים ייצג ר' יוסף דיאמנט (שבנו, שלמה יהלומי-דיאמנט תיאר לימים את כל ההתרחשות), ואת האחות השנייה ייצג ר' הירש גלנדר. החכם השלישי היה הגאון רבי שמואל שיף זצ"ל, רבו של הכפר 'ניבילץ'.

עוד לפני שהחלו הדיונים בפועל, החליט ר' יוסף דיאמנט לעשות מעשה ולברר לעצמו מה שווי העגילים. הוא לא רצה לגשש באפלה, וגם הרגיש צורך לפשוט לעצמו את החידה הסתומה: מאיפה השיג 'יצחק קצב' - אביהן של האחיות המתגוששות - סכום כסף כה גדול כדי לרכוש כאלו עגילים יקרים לאשתו? והרי כולם הכירו אותו כמי שהיה מכונה בשטעטל "עני ואביון מגוזלו". לפיכך הודיע לַיִמִין שנייִדְעֶר, בעלה של פעריל המוחזקת בעגילים, שהוא מקבל על עצמו את המינוי בתנאי: רק אם הוא יסכים להתלוות אתו ביחד לריישא - העיר הגדולה הסמוכה

במשך שנים הסתערה מחלוקת ב'סטריזוב' - עיירה גליציאנית קטנה. היה זה בתקופה שבין שתי מלחמות העולם, הראשונה והשנייה. לא מחלוקת על הראשות המוניציפלית, וגם לא על תפקיד 'הגבאי הראשי'. מחלוקת פרטית קטנה - אך גדולה, מחלוקת שכדרכה הרעה גוררת עמה אנשים ולשונות רעות. זה מצדד בצד זה, משנהו בצד השני, ובתווך מרקד השטן, שש ושמש על שצלחה מלאכתו.

אז הסיפור היה כך (כפי שסיפרו לימים בנו של אחד הבוררים שמונה לפשר בין הנציים): פעריל, אשתו של בנימין החייט - או "יִמִין שנייִדְעֶר" בלשון העם - ניצבה מחד גיסא, ומאידך גיסא עמדה באשי, אשתו של "מרדכי מלמד". הן היו שתי אחיות, ועילת המריבה היתה סביב ירושת "העגילים של אמא" ... שכיית חמדה, מעוטרת יהלומים יקרים.

לצערה של באשי, היתה פעריל מוחזקת בעגילים. ידה היתה אם כן על העליונה, אך כמובן שחזקה בלבד עדיין לא מספקת ניצחון. במשך שנים התנהל ביניהן דיון, ואף התגלגל לערכאות

מטופשת שחוללו בגין ביצה שלא נולדה - - - פתאום נעלמו להם כל הטעונונים שידעו לשלוף שני הצדדים ברוב כשרון. לדוגמא, טיעון בסיסי מצד באשי היה, שהעמדה שלה איננה כלכלית גרידא, כי אם רגשית: "לעגילים של אמא" יש עבורי ערך סנטימנטלי גבוה! אך באותו רגע שהתברר שהם שווים שישים גרוש, התנדפה לה גם הסנטימנטליות...

אם נתבונן מעט נגלה, שאחוז גבוה מכלל המריבות והמחלוקות מתנהלות על 'לופט געשעפטן', 'עסקי אויר'. בלונים נפוחים שמתפוצצים חיש מהר... אף אחד לא יאמר לך, וגם הוא עצמו לא מודע לכך, שהוויכוח הוא ברמה של דמיון. אך מה לעשות, וזו האמת.

נקודה חשובה להתבוננות בימים אלו - - -

(גיליון 'איש לרעהו' ניצבים תשע"ו)

לסטריזוב - כדי לשום את ערך היהלומים אצל סוחרים. ותנאי כפול קודם למעשה: ימין שניידער יתן תקיעת-כף שלא לספר דבר אודות כך לאשתו...

בלית ברירה הסכים לעניין, אך הפציר בבורר שיסע לבד לריישא מתוך אמון מוחלט במידע שיביא. ר' יוסף דיאמנט היה מספיק חכם כדי לא להסכים לכך. סופו של דבר שה"משלחת", שכללה את הבורר והחייט, יצאה לריישא.

המידע שר' יוסף הביא מריישא היה שווה מיליונים, והוא לא מיהר לשחרר אותו. אך בסופו של דבר גילה זאת - ותהום כל סטריזוב: הסוחר הנודע מר שיף העריך את שווי העגילים ב... חצי זהוב. הסוחר מר צוקר היה פחות נדיב, והעריך את שוויין ב... שישים גרוש!...

הבלון התפוצץ, מותיר אחריו שתי אחיות שלא יודעות היכן להחביא את בושט פניהן על מהומה ללא מאומה. על מריבה

ענינא דיומא

פסח שני: בקומרנא אוכלים מרור, בנדבורנה שותים ד' כוסות, ובלייטא אפילו מצות לא אכלו...

על מנהגי קהילות ישראל בפסח שני ובימים שבין פסח לעצרת - מאת הרב ישראל יעקב פרבר והרב יהודה לייב שטיסל מח"ס 'המנהג'

שבת ויו"ט, ולא רק עד חג השבועות. אמנם יש ששללו המנהג ונמנעו מאכילת מצה אחר פסח, כדי שיכירו שאכילת מצה אינה להנאה אלא כדי לקיים גזירת הבורא ית"ש, וכן היה נוהג הגר"א.

אכילת מצה בפסח שני

מנהג חסידים ואנשי מעשה לאכול מצה בפסח שני, בי"ד אייר ביום בין הערביים, לזכר הקרבת קרבן פסח ביום זה. אבל יש שקראו תגר על כך, שכן את הפסח והמצה והמרור עמו אכלו רק בלילה, אור לט"ו, ולא עוד אלא שאלו שהקריבו פסח שני הרי נאסרו באכילת מצה כל יום י"ד, כשם שאנו אסורים לאכול בי"ד ניסן.

ולכן יש שנהגו לאכול רק בליל ט"ו אייר לזכר אכילת קרבן פסח שני, וכן היה מנהגו של המהר"ם א"ש וחותרו הגה"ק רבי דוד דייטש זצ"ל, כמו שהובא בספר 'זכרון יהודה'.

ובחצרות החסידים נוהגים לאכול גם ביום י"ד וגם בליל ט"ו, ולא חששו לתמיהת המפקקים, כיון שהעיקר הוא ההתחלה וההכנה, יותר מהמעשה בעצמו. וכן המנהג בבעלזא, חב"ד וספינקא.

ויש נוהגים לאכול גם מרור עם המצה בפסח שני, דקרבת פסח שני היה נאכל על מצות ומרורים, וכן המנהג בקאמארנא. ואצל

מנהג אנשי מעשה לאכול מהמצות של פסח בכל סעודה שאוכלים בין פסח לעצרת, בין בחול ובין בשבת, משום חביבות המצווה.

בספר 'גדולת מרדכי' כתב הטעם, שהוא כמו בחולה שבעת עסקו ברפואות אסור לו לאכול מאכלים גסים, ואחר שהלך החולי, אף שמותר לו כבר לאכול מאכלים גסים, מ"מ צריך עוד ליקח כמה ימים מהרפואות כדי שלא תחזור עוד לעולם - כן הוא במצה של פסח שנקראת 'מיכלא דאסוותא', והוא לרפאותו מכל הפגמים, ובפסח אסור מחמת כן לאכול חמץ שהוא כמאכלים הגסים - אף לאחר פסח שאוכלים כבר חמץ, אוכלים גם מצה, לרפאותו ולהחזיקו שלא יחזור עוד לעולם.

ובספר 'אוהל מועד' (ח"ב דרך שישי) כתב טעם אחר לנוהגים לאכול עד שבועות, לרמז כי שבועות הוא עצרת של פסח כמו ששמיני עצרת של חג הוא עצרת מסוכות, והימים שביניהם הם כמו חול המועד, וע"כ אוכלים מצה. וכך היו נוהגים הרה"ק רבי ירחמיאל משה מקאזניץ זצ"ל והרה"ק רבי מרדכי מאליק זצ"ל. ויש שנוהגים לאכול מצות רק בסעודות השבתות שבין פסח לעצרת, וכן המנהג בוויז'ניץ וטשערנאביל קארלין ולעלוב. והמנהג בבעלזא בנוסף לזה שגם אוכלים קניידלעך (כופתאות) בליל שב"ק מפסח עד פסח שני.

ובליובאוויטש המנהג לאכול מצות במשך כל השנה בסעודת

לקיים גזירת הבורא ית"ש, וכן נהג הגר"א והחזו"א. וכ"כ במנהגי הגה"ק מהר"א מטשכנוב שלא אכל כלל מצה בפסח שני.

להארות והערות ניתן לפנות למכון "המנהג"
במייל: hamenhog@gmail.com

אדמו"רי נדבורנה המנהג לערוך שולחן 'סדר' שולחן במצה מרור וד' כוסות.

וכאמור, בליטא נהגו שלא לאכול כלל מצה בפסח שני ואף לא בכל השנה, כדי שיכירו שאכילת מצה אינה להנאה אלא כדי

קול העם

עקבתי מקרוב אחר המתרחש, וחיש מהר שלפתי מצלמה והנצחתי זאת בעדשתי. אשמח מאוד להעניק את התמונה המקורית לאותו ילד חלאקה, שכיום הינו כבר בחור בן 17...

מי מכיר? מי יודע? - מודעת השבת אבידה בלתי שגרתית שהתפרסמה בגיליון 'דברי שיח'

מחלפות ראשו של הילד. עקבתי מקרוב, והייתי עד לכל הנ"ל, חיש מהר שלפתי מצלמה והנצחתי זאת בעדשתי. ניסיתי עד עתה לאתר את בעל השמחה דנן, עשיתי מאמצים מרובים, אך ללא הצלחה. כעת אני פונה למערכת 'דברי שיח' אולי יהיו הם השליחים הטובים לאתר את האב והילד המאושרים, ואשמח להעניק את התמונה המקורית הזו לאותו ילד חלאקה שכיום הינו כבר בחור בן 17, ובוודאי יידע להעריך תמונה ומזכרת שכזו מהיותו כבן שלוש... היודע פרטים על תמונה זו מתבקש לפנות למס' 053-3145900

זה היה ביום א' פר' כי תבוא - י"ד אלול תשס"ח. התפללתי מעריב יחד עם רבינו הגר"ח זי"ע בלדרמן. אחרי התפילה ניגש אי מי עם ילד חלאקה שהגר"ח יגזוז לו שערות ראשו, אך משום מה הגבאים סירבו ולא נתנו לו לגשת. הגר"ח זצ"ל הולך לביתו, והוא אחריו, מתחנן אל הגבאים שהוא בא מרחוק וכו' וכו', אך ללא הועיל. הגר"ח כבר עולה לביתו בחדר המדרגות שבכניסה הפנימית, ואז שם לב לרחש שמאחוריו. הוא שאל מה קורה, והגבאים ענו שיש כאן ילד חלאקה. הסתובב הגר"ח וביקש להביא מספריים. מאי שם צצו מספריים, ולשמחת האב, באמצע חדר המדרגות גזז הגר"ח זצ"ל

פרשת השבוע

הגיע רבי אליהו לופיאן לביתו של הגרי"ד סולובייצ'יק, להכניס את נכדו לישיבה. אמר לו הגרי"ד: "אני לא יכול... אני מוסר שיעור בחדר הקטן הזה, לדעתך, כמה יכולים להיכנס בחדר?"

הגאון רבי מיכל שטרן, רב שכונת עזרת תורה בירושלים, עם סיפורים מיוחדים על עמל התורה

אמר לו הגרי"ד: 'אני לא יכול...'
'מדוע?' שאלו רבי אליהו.
אמר לו: 'אני מוסר שיעור בחדר זה', והיה זה חדר קטן.
'לדעתך', שאלו רבי יוסף דוב, 'כמה יכולים להיכנס בחדר?'
הביט רבי אליהו ואמר: 'כשלושים בחורים...'
אמר לו: 'אם אני אומר לך שנכנסים כאן שישים בחורים? הרי אין כאן מקום לסיכה... ואיך אכניס את נכדך?...'
אמר רבי אליהו: 'א"כ, בוודאי אתה צריך להכניס את נכדי...'
שאלו רבי יוסף דוב לפרש הדברים, ואמר לו: 'אם נכנסים כאן ע"פ דרך הטבע - אתה צודק שיותר משלושים אי אפשר להכניס,

"אם פְּחֻקְתִּי תִלְכוּ" (ויקרא כ"ו, ג')

וברש": שתהיו עמלים בתורה

אבי זצ"ל אמר: סיפר לי מו"ר רבי אליהו לופיאן, שרצה להכניס את נכדו לישיבת בריסק אצל הגאון רבי יוסף דוב סולובייצ'יק זצ"ל, ומכיון שהנכד ידע שקשה להתקבל שם, שלח את סבו מו"ר רבי אליהו כדי לשכנע את ראש הישיבה לקבלו. כשהגיע רבי אליהו לביתו של הגרי"ד סולובייצ'יק קיבלו בכבוד גדול, שהרי ידע רבי יוסף דוב מה דעת מרן הגרי"ז מבריסק על רבי אליהו לופיאן, ושאלו: 'מה אתה רוצה?'
אמר לו: 'להכניס את נכדי!'

אבל אם נכנס שישים - בהכרח שהוא כבר לא בדרך הטבע, מכיון שהבחורים, כל מהותם הוא לימוד תורה ולא אכפת להם בדחוקות ובצפיפות איומה.. א"כ לא יהיה אכפת להם אם יכנס עוד אחד.. שהרי חוץ לדרך הטבע יכול להיכנס עוד אחד...'
כך למדו פעם, בשיא הלחץ והדחוקות, לא יכלו להחזיק גמרא גדולה כי לא היה מקום להחזיק גמרא גדולה, וכך למדו והתעלו בתורה ויראה.

איך ישנו מרן רבי איסר זלמן ומרן רבי ברוך בער

אבי זצ"ל סיפר: שמעתי מאחד התלמידים של רבי שמחה שעפס שלמד בבריסק, אז הוא אמר לי שלבריסקער רב היה לו את החבורה שלו שהיו מגיעים ללמוד אצלו קדשים לכמה שנים, ואחר כך היו מגיעים חבורה אחרת. זה לא היה קל ללמוד אצל הרב קדשים. הרב היה רב העיר ולא יכל לקבוע במדויק מתי השיעור יתחיל (הוא רצה בכך, אבל העניינים של העיר עיכבו אותו). השיעור היה צריך להתחיל בשעה שש בלילה, והיה זמנים שהיה מתחיל בשבע ושמונה. בחוץ, בחורף, היה קר, היה שלג, ובבית הרב היה מאד חם. הבחורים התלמידים - היה להם מעילים חמים, אבל פחדו להוריד את זה. הילדים בחוץ יכלו לשחק עם המעילים ולקלקל אותם. אז היו כאלה שאחזו את המעיל לידם, ואחרים נשאר לבושים עם המעיל וזה היה מאד קשה. הרב ראה את הצער של התלמידים, אז הוא פעם אמר להם: "אתם חושבים שאתם סובלים בשביל תורה?" אז הוא קרא להם והכניס אותם ל'בית דין שטיבל' (חדר הבית דין) שהיה אצלו בבית, הוא הוציא מתחת לשולחן ה'בית דין שטיבל' שני שקים ואמר להם: "על שני השקים האלו - על אחד ישן ר' איסר זלמן ועל השני ישן ר' ברוך בער במשך שנים, וכך הם למדו".

עידודו של החפץ חיים

ישנם אברכים שבאו מחו"ל והיה להם שם כל טוב, ואילו כאן חיים בתנאים של עוני ממש, כדי לחזקם הביא להם אבי זצ"ל את הסיפור מהחפץ חיים. בערב יום כיפור, תלמידי הישיבה בראדן היו מתקבצים ובאים לביתו של הכהן הגדול. הם מבקשים לספוג עוד מעט לובן להתנקות מחטאים קודם יום הדין. ביתו של החפץ חיים הומה מאדם, רבינו יושב מהורהר, מביט בבחורים, בוחן אותם בזה אחר זה. והנה רואה הוא ביניהם את הבחורים שהגיעו לישיבה מאמריקה הרחוקה. ליבו גואה ורגשותיו מביאות אותו לומר כך: "התנא רבי נהוראי אשר גר בארץ הקודש אמר: הוי גולה למקום תורה", היהודים הלא מפוזרים ומפורדים המה כעת בעולם כולו. אמריקה הלא אף היא גלות היא".

הוא שותק לרגע מהרהר, מתוך עומק המחשבה, זוקף עיניו ומגביה קולו ואמר בהתלהבות: "הביטה וראה, ריבוננו של עולם.. עומד לו בחור ועוזב את ביתו, את הוריו את קרוביו באמריקה, ארץ שמכילה כל טוב, כל התענוגות והנוחיות שם, והלא גם

שם מצויות כבר ישיבות! ואילו הוא... בא לכאן... לעיירה קטנה ונידחת, ולמה? לחיות חיי צער!! הרי זו גלות בתוך גלות... לשם מי? לשם מי כל זאת? לשמך ולשם תורתך! בשל זה בלבד הלא עליך לרחם כבר על עמך ישראל, לקבץ אותו מכל גלויותיו.. הוא נאנח ומוסיף: "חייני, ריבוננו של עולם, חייני.. העת הגיעה!!! והוא פרץ בבכייה שהרטיטה את ליבם של כל הנוכחים, ובכו אף הם, דמעות שטפו את עיניהם.

דברים אלו, שיצאו מלבו הטהור השפיעו כל כך על הבחורים, עד ששכחו את כל בעיותיהם וחזרו ללמוד בתוספת כח ומרץ.

לימוד דף היומי בשואה

מצמרר לראות איך אחד מקדושי השואה, ר' יעקב ב"ר ברוך ריעדניץ מסיגעט, ציין בצד המסכת דברים מופלאים על הזמן שלמד בשואה.

מסכת זו נמצאת בידי אחי, הרה"ג רבי זונדל שטרן שליט"א, שקיבלה מחמיו, הרה"ג רבי מרדכי אפל זצ"ל, רבי יעקב ביקש לחרוט עלי נייר למזכרת נצח את מאורעותיו בשנות הזעם הנוראים, כשמבחוץ שיכלה חרב וחללים נפלו בכל רגע. בביטחון גמור רושם רבי יעקב בין דפי המסכת, כי למרות כל הרדיפות הנוראיות, כולו הודאה ליושב במרומים שהצליח בידו להמשיך וללמוד את הדף היומי במסותרים, ואף לסיים מסכת ועוד מסכת, עד כי לסיים את מסכת סוטה, האחרונה שבכרך זה לא עלה בידו, וכדורי המוות ככל הנראה הכריעוהו בעודו עוסק במעיין התלמוד. בתחילת הכרך שלפנינו, כותב רבי יעקב את הודאתו ליושב במרומים, שזיכהו להתחיל ולסיים מסכת זו בשנת תרצ"ג, בעיר סיגעט, אלא שבבואו לרשום את לימודו בפעם השניה במחזור הבא,

היה זה בשנת תש"א בעיצומם של ימי התופת. והמלחמה. וכה רושם רבי יעקב בעמוד הראשון של מסכת נדרים, אלו דבריו המרטיטים:

מי אנוכי שאזכה להודות לד', כי עפר אני בחיי ורימה ותולעה אחר מיתתי, ובפרט לך דומיה תהילה. אבל לעצור במילים מי אוכל. הפעם אודה לה' בכפלים כי זה הפעם שנית שזכיתי להתחיל בש"ס ללמוד מסכת נדרים, וד' היה לי בעזרי וקל שקי יתן לי ולכל ישראל רחמים, שיכולים לעמוד כנגד הצרות שנתגברו עלינו, כי בצרה גדולה אנחנו עכשיו, כצאן לטבח יובל, וכעפר ארץ תחת רגלי כל האומות וכקוצים בעיניהם.

אהה רבש"ע, השקיפה ממעון קדשך וברך את עמך ישראל במהרה, וידבר עמים תחת רגלינו ונזכה לביאת גואל צדק ישראל ולבנין בית המקדש במהרה, כי למה יאמרו הגויים איה אלוקיהם ובאמת אלוקינו בשמים, ובמהרה יחוס עלינו בישועות כלליות, והעושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל במהרה אכ"ר.

כה דברי השפל, והמדוכא בייסורים בכפלים שאי אפשר לפורטם, וקמיה שמיא גליה העותר והמצפה בכל רגע ורגע

ומחמת צרות וצרות שונים שנגעו בי, לא היה לי פנאי ללמוד, כי טרוד הייתי להציל אותי עם כתב תעודות, והקב"ה ברב רחמיו היה לי בעזרי והציל אותי עם כל בני ביתי, ומעתה אודה לו בכל לבבי הנשבר, ואקוה דבעזרת ד' להשלים מה שחסרתי, אם יתן לי כח. והיום סיימתי פעם שניה מסכת זו, פה סיגעת מש"ק שמות תש"ב לפ"ק יעקב.

(מתוך 'מידות והנהגות טובות')

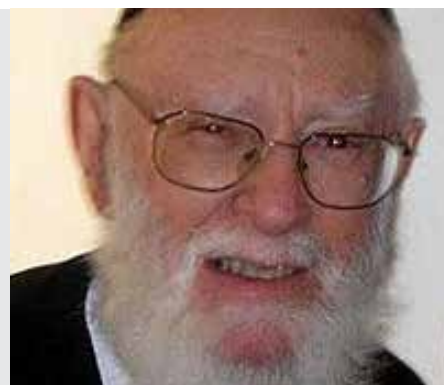
לישועה בתוך שאר ישראל, יעקב ב"ר ברוך ריעדנץ סיגעת א שלח תש"א.

ובהמשך כותב:

ב"ה. אבקש מאדון כל העולמים שימחול לי בסליחה גמורה, על מה שלא למדתי מידי יום ביומו את הדף היומי כמו רגילות שלי, כי חלילה לא במרד ובמעל עשיתי זאת, אלא אנוס הייתי מחמת הרדיפות של הרשעים יש"ו, שהיו רצונם לגלות אותי עם כל ב"ב תלינה בגלותי, לדאבון נפשי, עם שאר אחינו בני ישראל.

על דא ועל הא

המשגיח זצ"ל שאל אותנו: "אתם רוצים לראות את הזיקוקים?" כמוכן התביישנו לומר 'כן', ובמקום זאת ענינו: לא, זה לא מעניין אותנו. ואז אמר לנו המשגיח דבר מאלף...

'הטבעות' שבנפש האדם

לפי הטבעות בגזע הראשי. כל שנה העץ מוסיף עוד טבעת, וכך אפשר לדעת את גילו. שימו לב לדבר מעניין: הטבעות הראשונות אינן נעלמות במהלך השנים, אלא נשארות, ורק מתוספות עליהן עוד ועוד טבעות.

סיים המשגיח: "בדיוק כך היא נפש האדם. הרצונות והתאוות שהיו לנו בתור ילדים, לעולם לא נעלמות. רק מתוספות עליהן עוד ועוד שכבות שונות, לטוב ולמוטב.

"ילד מטבעו - אוהב לראות זיקוקים. זה מושך, זה מעניין, זה יפה. אם ילד מצהיר 'אני לא אוהב לראות זיקוקים' - סימן שיש לו בעיה כל שהיא.

"גם מבוגר כן. אם הוא מצהיר - באמת - שזה ממש לא מעניין אותנו, סימן שמהו בילדותו היה פגום..." ומיד התחלנו את הלימוד ב'אור ישראל'...

(ייש"כ להרב ד' שליט"א ששיגר לנו את המעשה)

היה זה לפני כ-24 שנה, בביתו של הגאון רבי אברהם סלומון זצ"ל משגיח ישיבת חברון. היינו ארבעה בחורים שהגיעו ללמוד 'ועד' בספר 'אור ישראל' להגר"י סלנטר זצ"ל.

באותו לילה התקיים מופע מיוחד לרגל 50 שנה למדינה, באיצטדיון גבעת רם, ממש מול הסלון של מרן המשגיח זצ"ל. לפני שהתחלנו ללמוד, התחילו הזיקוקים...

המשגיח זצ"ל שאל אותנו: "אתם רוצים לראות את הזיקוקים?" כמוכן שהתביישנו לומר 'כן', ובמקום זאת ענינו: "לא, זה לא מעניין אותנו..."

ואז אמר לנו המשגיח דבר מאלף:

"אם אתם רוצים לראות את הזיקוקים, אבל מחליטים לא לראות כי אנחנו צריכים להתחיל ללמוד עכשיו - זה טוב מאוד. אבל אם באמת זה 'לא מעניין אתכם' - זה לא טוב."

וכך הוא הסביר:

"אדם הוא כמו עץ. 'כי האדם עץ השדה'. גילו של עץ נמדד

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

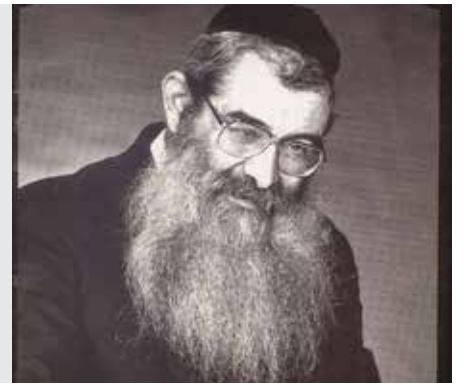
הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

**הפורתח
בכל יום..**

המייל היומי של 'דרשו'.

לאחר התפילה פגש את הרב שטרן משולח נוסף שהגיע לאסוף כסף בשווייץ. "הפסדת!" - בישר לו הלה - "בבית הכנסת שבו התפללתי היה נדיב מצרפת שחילק לכל אחד מאה פרנק!" הרב שטרן פסק מיד: "זה לא ייתכן!"

והמשגיח הראה לו קבלות שמוכיחות שהוא אוסף כסף לשיבת קמניץ.

"הא לך מאה פרנק!" הגיש לו הנדיב שטר.

אחרי מנחה התיישב הרב שטרן ללמוד כמו בישיבה, וכשראה אותו הנדיב לומד ברצינות שכזו, התרגש ונתן לו עוד שלוש מאות פרנק.

כאשר התפללו מעריב, עקב אחריו הנדיב וראה איך הרב מקפיד ומדקדק בכל מילה של קריאת שמע, איך הוא מתפלל שמונה עשרה... וממש קינא בו. אחרי התפילה, ניגש הנדיב לרב ואמר לו: "עוד מעט אני חוזר לצרפת. הבאתי לכאן כסף כדי לחלק לצדקה, ואני רוצה לגמור את כולו. אני רואה שאתה אדם הגון וישר, קח את כל מה שנשאר", והגיש כתרומה עבור הישיבה אלף פרנק נוספים.

המשולח עמד מהצד בשפתיים חשוקות, זוכר היטב את דבריו מהבוקר. לשבחו ייאמר שניגש למשגיח ואמר לו: "חטאתי בדיבורי, אמרתי דברים שלא כהוגן. אני נשארתי עם מאה פרנק, ואתה עם הביטחון שלך זכית במתנת שמים וקיבלת אלף וארבע מאות פרנק במזומנים!"

הראה לו המשגיח את דברי המדרש בפרשת ראה (ה'): "אמר הקב"ה: שמעו לי - שאין אדם שומע לי ומפסיד ככתוב ושומע לי ישכן בטח (משלי א)". ועוד כתוב שם (ד'): "אמר הקב"ה: אם שמרת את שלי אני משמר את שלך". לסיכום: בהשתדלות עם אמונה, יש ברכה והצלחה!

(גיליון השגחה פרטית)

מעשה שהיה אצל המשגיח בישיבת קמניץ, הגה"צ הרב משה אהרן שטרן, נכדו של הרב יעקב יוסף הרמן זצ"ל. הוא נסע לשווייץ להתרים נדיבי לב עבור הישיבה. היו בידו שתי אפשרויות, להתפלל בבית כנסת מרכזי שבו קוראים קריאת שמע לאחר סוף הזמן, או להתפלל בבית כנסת אחר שבו מספיקים לקרוא קריאת שמע וברכותיה בתוך הזמן. מכיוון שהרב הקפיד תמיד על קריאת שמע בזמנה, העדיף להתפלל בבית הכנסת הקטן.

אחרי תפילת שחרית פוגש אותו משולח, שגם הוא בא לאסוף כסף, ואומר לו: "הפסדת! לבית הכנסת שבו התפללתי הגיע נדיב מצרפת, ואחרי התפילה הוא חילק לכל דורש מאה פרנק! אם היית שם היית מרוויח גם כן. עכשיו, מפני שבער לך להתפלל מוקדם, הפסדת! אין לך מזל היום..."

הרב שטרן פסק מיד, "זה לא ייתכן! לא ייתכן שבגלל הקפדה על הלכה, הפסדתי משהו! זכיתי להתפלל שחרית וקריאת שמע בזמנה, ואין ספק שאין כאן, לא נזק ולא הפסד".

המשולח לא התרשם וענה, "אתה עם הביטחון, אין לך כסף. ולי אין ביטחון כשלך, אך יש לי מאה פרנק במזומני!"

ראה המשגיח שהמשולח מתגאה במעשיו, ודבריו נוגדים את האמונה. עמד והתפלל לה', שדברי ההבל ששמע לא ישאירו עליו שום רושם, ושעוד ייווכח לראות שלא תצא שום תקלה מהנהגתו הטובה.

תפילת מנחה התפלל הרב שטרן בבית הכנסת המרכזי. שוב היה שם הנדיב, וכשהבחין שהרב מתפלל כמונה מעות, ביראה ובדבקות, נגעה תפילתו לליבו. אחרי התפילה שאל אותו מיהו,

מי ששאלוהו כמה היום לעומר, וענה: "היום חמישה תפוחים". יכול לספור אח"כ בברכה?

הוסיף מילת "תפוחים" ברור שכוונתו הוא לפרש מספר העומר, וא"כ יש לדון שמא יצא יד"ח ולא יכול שוב לספור בברכה. תשובה: ע"י ט"ז שכבר העיר בדין האומר לחברו היום כך וכך לעומר, שהרי בעצם הוא לא רוצה לצאת כלל בזה, אלא רק

שאלה: מי ששאלוהו כמה ימים לעומר היום, וענה היום חמישה "תפוחים", האם יכול לספור אח"כ בברכה או לא? יסוד השאלה הוא, דמבואר במשנ"ב (ס' תפ"ט כ') שאם אמר "היום כך וכך" יצא, אפילו לא אמר "לעומר", וא"כ אפילו אם

בנד"ד שאמר "תפוחים", אין לך גילוי דעת יותר מזה שאינו רוצה לצאת ידי ספירה, ובדאי יכול אח"כ לברך ולספור.

(הגאון רבי יהודה אריה הלוי דינר שליט"א, גיליון 'מים חיים')

לומר לחברו את המספר, ומדוע יצא בזה יד"ח, ואכן מהטעם הזה כתב השעה"צ (ס"ק כ"ח) שאם אמר הימים בלי השבועות, כיון שמוכחא מילתא שאינו רוצה לצאת בזה, בודאי הוא לא יצא. ולכן

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

האם מותר להזהיר אדם מפני כניסה לשותפות שעלולה להזיק לו?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

לו את האמת. כך כותב החפץ חיים בהג"ה, ובביאורים ומוספים מציינים שהוא הדין לגבי כל חיסרון, שבאמת אינו חיסרון בעצם, אלא שאצל חברו הדבר נחשב לחיסרון גדול ואם היה יודע ממנו לא היה נכנס לשותפות, חובה לספר לו זאת.

אמנם, מוסיף החפץ חיים, שכל זאת רק כשהוא משער שלא יגיעו הדברים לאוזני אותו שותף, שהוא זה שגילה על מצבו הכלכלי. אבל אם יודע שהדברים יגיעו לאוזניו ותיגרם מכך שנהא ומחלוקת, אסור לו לספר, וישתמט מלהשיב, ויותר טוב שיאמר שאינו יודע.

על כל פנים עולה מהדברים, שבמקרה שהנזק מחמת השותפות אינו ודאי, וחברו אינו שואל אותו מפורשות על הדבר, אסור לו לגלות. וכן כתב הגר"י זילברשטיין לענין אדם שרוצה להשקיע את כספו אצל מישהו שיש חשש שעסקיו בפני התמוטטות, צריך למונעו מכך, אך לא יאמר לו בפירוש, אלא יאמר לו שיש השקעות טובות ובטוחות יותר. ואם לא יתקבלו הדברים על לבו נראה שיצטרך לאתר את איש העסקים ולבקשו שיגלה בעצמו למשקיע את מצבו.

היום עומדים אנו בחלק הציורים שבסוף הלכות רכילות. הציור הראשון שכותב ה'חפץ חיים' הוא באדם שרואה שחברו רוצה להיכנס לשותפות עם מישהו, והוא מכיר את אותו אדם שאינו חושש לממון אחרים מפני טבעו הרע, שעליו להזהירו מפני השותפות [ושיהיו בזה כל התנאים המבוארים בכלל ט' סעיף ב]. ומה הדין באופן שהאדם חושש שהשותפות תזיק לחברו, לא בגלל טבעו הרע של השותף, אלא בגלל מצבו הכלכלי? בהגה"ה מוסיף ה'חפץ חיים', שבאופן זה אסור לו לספר, דמנין לו שאכן יגיע היזק לחברו בגלל השותפות. ובביאורים ומוספים מביאים שיש מי שכתב, שאכן במקרה שברור שיגיע היזק מחמת כן, וכגון שכל העסק בנוי על חוסנו הכלכלי של השותף, חייב הוא לספר לחברו ולהזהירו מפני השותפות.

ואופן נוסף שבו חובה להזהיר את חברו מפני שותף שמצבו הכלכלי אינו טוב, למרות שלא ברור שהדבר יגרום נזק לעסק, הוא כאשר חברו שואל אותו במפורש על מצבו הכלכלי של אותו שותף, וניכר הדבר שאין הוא רוצה להיכנס לשותפות במידה שמצבו הכלכלי של השותף אינו טוב. באופן זה מותר לחברו לספר

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך במייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

איזהו שוטה?

יבמות דף סט

שוטה

מדוע הוא מכנה אותו גם בכינוי - 'שוטה'? מהי השטות המיוחדת שיש כאן?

"העניין פשוט הוא מאד", מסביר, "מילא אם היו נותנים לו לאדם סכום מכובד של עשרת אלפים דולר כדי שיהיה בעצבות - אז אולי היינו יכולים להבין אותו מדוע הוא עצב כל כך... אבל האמת היא הרי להיפך! שעבור השמחה נותנים לו עשרת אלפים דולרים... ואילו על העצבות אין הוא מקבל כלום... גורנישט מיט נישט! ועם כל זה בוחר האדם להיות בעצבות, הגידו נא לי, היש לנו שוטה גדול מזה?!"

(ר' זלמן)

היה רגיל ר' זלמן לפרש את דברי הרמב"ם הידועים בהלכות לולב (פ"ח הלכה ט"ו) וז"ל:

'השמחה שישמח האדם בעשיית המצוות ובאהבת ה' שציווה בהם, עבודה גדולה היא, וכל המונע עצמו משמחה זו - ראוי להיפרע ממנו, שנאמר תחת אשר לא עבדת את ד' ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב, וכל המגיס דעתו וחולק כבוד לעצמו ומתכבד בעיניו במקומות אלו חוטא ושוטה, וע"ז הזהיר שלמה ואמר אל תתהדר לפני מלך וכו'..."

"רבותי! איני מבין, שואל ר' זלמן, "בשלמא, זה שהרמב"ם מכנה את הנמנע משמחה בשם - 'חוטא', הרי זה פשוט ומובן. אך

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'פותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

מה דינו של מי שענה ל'ברכו' בין הנחת תפילין של יד לשל ראש?

לשיטת הרמ"א, יברך על תפילין של ראש רק "על מצות תפילין". ואם הפסיק בדיבור לצורך הנחת התפילין - וכגון שביקש מחבירו שיביא לו את התפילין של ראש שהיו מונחים במרחק ממנו - אין זה נחשב להפסק, אך לכתחילה, אין להפסיק אף בדיבור כזה, אם אינו הכרחי.

[שו"ע כה, י, משנ"ב לד רלו, וביה"ל ד"ה אם; וראה ביאורים ומוספים דרשו, 45]

כפי שלמדנו, אסור להפסיק בדיבור בין הנחת תפילין של יד הנחת תפילין של ראש. ואסור לעשות כן אף לצורך עניית דבר שבקדושה, כגון "אמן יהא שמיה רבה", קדושה, או בְּרָכוּ. ובדיעבד, אם הפסיק בדיבור של חולין - לדעת השולחן ערוך, יברך לפני הנחת התפילין של ראש "על מצות תפילין"; ולדעת הרמ"א, יחזור ויברך "להניח תפילין", ויברך גם "על מצות תפילין". אולם, אם הפסיק לדבר שבקדושה - יש אומרים, שאף

כריכת הרצועה על היד - לפני הנחת תפילין של ראש או לאחריה?

ואת הכריכות סביב האצבעות וכף היד, יש לעשות לאחר הנחת התפילין של ראש, וכך המנהג בכל מקום. ויש שכתב טעם לדבר על פי הדין - שללא כריכת הרצועה סביב הזרוע, קשירת הַבֵּית מתרופפת מיד, והוא אינו נותר מהודק לזרוע, ואינו נחשב כְּקָשׁוּר; ואסור להניח תפילין של ראש בשעה שהתפילין של יד אינן קשורות לזרוע.

[שו"ע כה, יא, ומשנ"ב לח]

בהנחת תפילין של יד, ישנם שלושה שלבים: 1. קשירת הַבֵּית של התפילין לזרוע, על ידי הידוק הרצועה סביב הזרוע. 2. כריכת הרצועה סביב היד, שבע פעמים - כפי הנהוג. 3. כריכת הרצועה סביב האצבעות וכף היד.

לדעת השולחן ערוך, מיד לאחר קשירת הַבֵּית לזרוע, יש להניח את התפילין של ראש, ואחר כך לעבור לשלבים הבאים, של כריכת הרצועה על היד. אולם, לדעת האריז"ל, את שבע הכריכות סביב היד, יש לעשות לפני הנחת התפילין של ראש,

מתי אסור להוציא את התפילין של ראש מתיק התפילין?

את התפילין של ראש להנחה - כלומר, לְפִשֵּׁט את קפלי הרצועות, ולהוציא את הַבֵּית מהקופסה - לפני הנחת התפילין של יד; ואף אם אינו מסיר מידו את התפילין של יד בשעה שמכין את השל ראש להנחה. וזאת גם כן מהסיבה הנ"ל - שבשעה שניח את התפילין של יד, יצטרך להסיר מידו את התפילין של ראש, וילעבור על המצוה.

[שו"ע כה, יא, ומשנ"ב לט רמא; ביאורים ומוספים דרשו, 47]

אין להוציא את התפילין של ראש מנרתיק התפילין לפני הנחת התפילין של יד, הן על פי הדין, משום שעובר בכך על איסור 'אין מעבירין על המצוות', שהרי אסור להניח את התפילין של ראש לפני התפילין של יד, ויצטרך אפוא להסיר מידו את התפילין של ראש, על מנת להניח את התפילין של יד; והן על פי הקבלה. וגם במקרה ששתיהן מונחות כבר מחוץ לנרתיק, אין להכין

* סדר הנחת תפילין הוא - תפילין של יד, ואחר כך של ראש, כפי סדרן במקרא, שתפילין של יד נזכרו תחילה, ולאחריהן תפילין של ראש.
* על תפילין של יד יש לברך רק לאחר העמדתן על הזרוע במקום הראוי להנחתן, ולפני קשירתן. וכן על התפילין של ראש - יש לברך לאחר העמדתן במקומן על הראש, לפני הידוק הרצועות למקומן.
* אסור להפסיק בין הנחת תפילין של יד להנחת תפילין של ראש בדיבור, ואף לא לשהות שהייה ארוכה שלא לצורך, וכן יש להימנע אף מרמיזה באצבעות, וכדומה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

מה נהג בעל ה'לבושים' לומר באמצע קריאת המגילה?

מספר מילים מהקריאה. ומי שהפסיק בדיבור כלשהו בעת אמירת ברכות המגילה או שמיעתן, או בין הברכות שלפני הקריאה לקריאה, עליו לשוב ולברך 'על מקרא מגילה', וכן 'שעשה ניסים', או 'שהחיינו' - אם הפסיק באמצע ברכות אלו.

[שו"ע תרצב, ב, משנ"ב ט, ושעה"צ יב; ביאורים ומוספים דרשו, 14, 15 ו'18]

בעת קריאת המגילה, או שמיעתה מפי אחר, אסור להפסיק בדיבור, ואפילו בדברי תורה. ובדיעבד, אם הפסיק בדיבור - אם קרא או שמע את כל מילות המגילה כראוי, יצא ידי חובה. ומותר להפסיק בדיבור לצורך הקריאה, או בעניני המגילה; ובעל ה'לבושים' נהג לומר 'וְשֵׁם יְיָ רַבּוֹת' בכל פעם שהזכירו את שמו של המן. אולם, כששומעים את המגילה מפי אחר, יש להימנע מכל הפסקה שהיא, מחשש שתוך כדי הדיבור יפסיד

רוצים לקבל את 'לקראת שבת' מדי שבוע ישירות למייל?
שלח מייל ל- dirshu@dirshu.co.il

הלוח היומי

י"ד באייר | לדעת חלק מהשיטות היום הוא היארציט של רבי מאיר בעל הנס ע"ה

היום הוא פסח שני. בסידור יעב"ץ כתב: "גילו לי מהשמים טעם שנקבע פסח שני ליום זה, לפי שבשנה הראשונה לצאתם ממצרים אכלו מהמצות עד ליל ט"ו באייר, ומכאן שהקדושה ההיא נמשכת עד לילה זה...".

יארציט:

לדעת חלק מהשיטות היום הוא היארציט של רבי מאיר בעל הנס ע"ה.

שנ"ז: רבי עקיבא ב"ר יצחק גינצבורג זצ"ל מפפד"מ.

תק"פ: רבי שמואל מקארוב זצ"ל.

תקע"ד: רבי אליהו שמאע ב"ר יוסף הלוי זצ"ל, אב"ד ארם צובא-חלב, בעל מכשירי מילה ועוד.

תער"ב: רבי אליהו חיים ב"ר משה מייזל זצ"ל, אב"ד, לודז'.

כ"ט לעומר, פסח שני
מנהג שלא לבייש...

בבית מדרשו של האדמו"ר רבי יעקב יוסף מסקווירא, היתה הקפדה גדולה שלא לשנות ממנהגי המקום. פעם ביום טוב של פסח, כובד אחד מהאורחים בתפילת מוסף, והחל לזמר פיוט שלא נהגו לאומרו, החסידים ציפו שהאדמו"ר ירמוז לגבאי להפסיקו, אך הרבי שתק. בסיום התפילה נגשו כמה חסידים לרבי ותמהו בפניו: "הלא אין נוהגים לומר פיוט זה?" אמר להם הרבי: "נכון, אולם בסקווירא ישנו מנהג נוסף, שלא לבייש ולא להכלים את הזולת!..."
(חיים שייש בהם - תניינא עמ' קנג)

אם אדם עשה דבר מסוים נגד רצוננו, נוהר שלא לבייש אותו

* תוכנית יומית מענייני דיומא
בהגשת הרב אברהם פוקס

* מידע כולל לנבחני דרשו על מועדי
המבחנים מסלולי הלימוד ועוד

* שיעורי משניות על מסכת
שביעית לתוכנית קניין שביעית

* שיעורי משנה ברורה לפי
סדר דף היומי בהלכה

* שיעורים על הדף היומי ועל כל
הש"ס ממבחר מגידי השיעורים

* שיעורים מבוארים בעיון לביאורי
תוס' על פי סדר הדף היומי

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il